

Padla vláda národného poníženia. Jeho dno je však zrejme ešte len pred nami

Branislav Michalka

17. decembra 2022 ✚ *Politika* ✚ *Komentár*

Hrobári národnej hrdosti

Nebudem ctených čitateľov unavovať frázami o vládnej korupcii, rodinkárstve a kradnutí. Takéto detinské hlúposti sú pre tých, ktorí ešte nepochopili, že ľudská spoločnosť sa skladá z jedincov zafažených dedičným hriechom, že korupcia a kradnutie boli vždy a všade, v miere súvisiacej s národnou povahou a že preto nebudú vyhubené nikdy. Reči o nich slúžia pre moderných demokratických politikov len ako určité magické rituálne zaklínadlá, ktoré majú odohnať hnev ľudu. Denne sme si užívali tento rituál v podaní tajtrlíkov typu Igora Matoviča, Eduarda Hegera alebo Jožka Pročka, ktorí pri každom probléme rituálne zakričali do mediálnej odpadovej rúry čarovnú formulku – napríklad „mafia“ – dúfajúc, že problém sa zázračne rozplynie a ľud ich nezlyncuje.

Hlavným problémom vládnutia posledných troch rokov, zďaleka najkatastrofálnejšieho v dejinách Slovenska, nebolo preto kradnutie a deštrukcia štátu. So svojou trochou do mlyna prispeli v tomto smere všetky vlády a je zbytočné sa tým zaoberať. To, čo skutočne dokonale zruinovala táto vláda, nie je ekonomika, ale zvyšky národnej hrdosti.

Národná hrdosť, ku ktorej významne prispieva pocit, že nepatríme k národu, za ktorého predstaviteľov sa musíme hanbiť, je dôležitejšia ako korupcia alebo rodinkárstvo.



Na fotografii zľava podpredseda vlády SR a minister financií Igor Matovič (OLaNO), ministerka investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie (MIRRI) SR Veronika Remišová (Za ľudí) a premiér SR Eduard Heger (OLaNO) sedia v pléne Národnej rady (NR) SR pred hlasovaním o návrhu na vyslovenie nedôvery vláde počas 78. schôdze parlamentu v Bratislave vo štvrtok 15. decembra 2022.

zdroj: TASR – Jaroslav Novák

Vo všetkých významných štátoch a národoch, aj v čase ich národných a kultúrnych vrcholov, bujnala korupcia a rodinkárstvo. Úradnícky aparát za Ľudovíta XIV. kšeftoval so šľachtickými titulmi, sluhovia vo Versailles (ako dosvedčuje Taine vo svojom diele *Francúzsko pred revolúciou*) kradli všetko, počnúc sviečkami a končiac bielizňou (s blahosklonným vedomím Jeho Veličenstva) a straty v tomto smere dosahovali miliónové hodnoty. Rímska ríša v čase svojho rozmachu, ako dosvedčujú Cicerónove skvostné obžaloby, bola skorumpovaná skrz naskrz, o renesančnom Taliansku je zbytočné aj hovoriť. Byzantský úradnícky aparát, ktorého byrokratickú štafetu, vhodne vyvažovanú slovanskou anarchiou nesieme vo východnej Európe dodnes, urobil z korupcie systém a to práve v čase najväčšieho rozmachu ríše.

Napriek tomu sa francúzsky sedliak žmýkaný prvým ministrom Jeho najkresťanskejšieho Veličenstva, kardinálom Richelieuom cítil byť nesmierne oblažený vedomím, že patrí do impozantného kráľovstva, ktoré vzbudzuje rešpekt. Aj keď mu trčal palec z pančuchy. Inak tomu nebolo ani u španielskeho sedliaka za vlády Filipa II., ako to dosvedčujú hrdé a na zvyšok sveta zhora hľadiacé súdy Sancha Panzu.

Odchádzame, ponechajúc vás v hanbe

Slovenský národ po vláдах Igora Matoviča a Eduarda Hegera už má len hanbu. Nemôže poprieť, že títo dvaja (hovorme len o najdôležitejších) sú krv jeho krvi a telo z jeho tela. Títo šíritelia trápnosti, zmätku, nefalšovanej neokrôchanosti, pokrokového štrebérstva, bruselského filisterstva, nekompetentnosti, politickej smiešnosti až za hranice mysliteľného, doma aj v zahraničí, predstavujú napriek všeobecného úpadku európskej kultúry niečo, čo prekvapovalo za hranicami aj tých najotrlších vymetačov politických stôk.

Na trápnosti politikov tejto vlády sa zabávali cudzí diplomati, historky o tom ako sa Igor Matovič pochválil pred kamerami francúzskemu prezidentovi a stovke novinárov s tým, ako ho strihala jeho dcéra, sa stali zrejme ozdobou banketov. Keby sme chceli spísať anály trápností a národ ponižujúcich úbohostí odchádzajúcej vládnej garnitúry, nestačili by nám folianty.

Z vedeckého hľadiska je priam povinnosťou ponechať im ochranu na štátne náklady, pretože predstava straty takého neopakovateľného psychologického materiálu, by mohla uviesť svetové akadémie do stavu paniky. Táto znôška neopakovateľnosti a šokujúcej mimoriadnosti, nahromadená v niekoľkých desiatkach ľudí, má oprávnený nárok stať sa psychologickým dedičstvom celého ľudstva. A bohužiaľ, aj večnou hanbou slovenského národa.

Neuveriteľný odchod Igora Matoviča, ozdobený vytrhnutím demisie z rúk úradníka, pripomínajúci eskapády inšpektora Clouseaua a účtovníka Fantozziho, už mohol byť zavŕšený len zjedením demisie. A možno by to bolo lepšie, pretože by to tejto chodiacej potupe národa neumožňovalo späťne ašpirovať na interpretáciu svojho odchodu v duchu elementárnej dôstojnosti.



Podpredseda vlády SR a minister financií Igor Matovič (OĽaNO) sedí v pléne Národnej rady (NR) SR pred hlasovaním o návrhu na vyslovenie nedôvery vláde Eduarda Hegera (OĽaNO) počas 78. schôdze parlamentu v Bratislave vo štvrtok 15. decembra 2022.

zdroj: TASR – Jaroslav Novák

Keď hora porodí myš

Desivá bilancia vládnutia strany OĽaNO, ich politických nohsledov a vôbec všetkých „osobností“, ktoré už nikdy zo seba nedokážu zmyť, ani lúčavkou kráľovskou, hanbu účasti na tomto cirkuse, ešte len bude musieť byť spísaná a to vzhľadom ku kvantite, práce spísaná. Lebo teraz, keď ide všetko ku dnu, sa ešte len vyvalia poklopy kanálov a špina vzájomného obviňovania, dôkazov a udaní sa bude valiť dole ulicami. Igor Matovič, ako avantgarda takýchto patologických reakcií, už v každom prípade začal včera večer s presunom hnoja na svojich bývalých spolubojovníkov proti mafii.

To všetko je však ešte pred nami, a preto si len v skratke zhrňme, čo je už za nami, čo všetko stihli nazhromaždiť pre slovenské dejiny títo exponenti „slušnočlovečenstva“, bojovníci proti nenávisti a „dezinformáciám“.

Pri ich víťazstve sa našli pomätenci, ktorí označovali túto zmes beztvárnych duchovných impotentov a patologickej výstrednosti za „konzervatívnu“. Beda, zrejme tým pochovali posledné ilúzie o tomto pojme, ktoré ešte k nemu masy uchovávali. „*Posledný križiak*“ pobehujúci v maskáčoch, nútiaci ľudí strkať si do nosa vatové tyčinky, nadšene tajtrlíkujúci o „*druhom národnom povstaní*“ a jeho promiskuitný vrchný veliteľ „*križovej výpravy*“, zostanú v pamäti ľudu ako symboly tejto „konzervatívnej“ vlády.

Príchod veľkého celosvetového covidového cvičenia sa stal pre týchto nešťastníkov, ktorým nemilosrdný osud dovolil nakoniec len takú krátku radosť zo zalizovania sa nad smotanou bezstarostného vládnutia a vykrikovania rituálnych zaklínadiel „*mafia*“, „*korupcia*“ a „*európske hodnoty*“, kameňom úrazu ale aj záchranou. Uvrhol tieto chodiace stelesnenia neschopnosti, nepripravené priamo do malströmu chaosu a paniky, ale poskytol im aj univerzálnu výhovorku zo všetkej čaptavosti a ťapákovstva ich vládnutia.

Napriek tomu, že išlo nepochybne o akciu globálnych elít, ktorej sa nemohli vyhnúť ani takí údajní „opozíčníci“ ako Orbán alebo Putin, dokázali vtlačiť naši vládcovia tejto komédii natolko špecifické znaky, že si v priebehu niekoľkých mesiacov vyslúžili nenávisť (proti ktorej potom bojovali svojou urputnou láskou) takmer celého národa. Celoplošné zatváranie kostolov aj maloobchodov, rodín aj cintorínov, a ponechanie nadnárodných supermaketov otvorených; šialené vakcinačné kampane, v ktorých bola vakcína slobody, bubliny a kontroly – to všetko išlo často nad rámec toho, čo sa odohrávalo v európskych krajinách. Agilným

komsomolcom od nadšenia, že zachraňujú svet, tancoval na rozpálených hlavách chochol nadšenia.

Toto „núdzové“ pajacovanie vydržalo vláde dva roky. Ukončila ho, ako sami s úsmevnou priamosťou a úprimnosťou priznávali, až vojna na Ukrajine, v ktorej, reagujúc na pokyn svetových elít, zacítili príležitosť na zamaskovanie a konzervovanie vlastnej neschopnosti v zaváraninovom pohári mediálneho bojového hrdinstva, vyhrážania sa v podstate neexistujúcou slovenskou armádou a v obligátnych modifikáciách výkriku: „*Na Belehrad!*“

Neakceptovateľná euro-atlantická servilnosť vládnych politikov, idúca za rámec prospechu Slovenska a ohrozujúca naše skutočné strategické partnerstvá v strednej Európe, sa stala následne jej erbovým znakom a zároveň ľahko rozpoznateľným znamením straty reálnej štátnej suverenity. V neposlednom rade to bola ďalšia rana do zvyškov národnej sebaúcty a hrdosti.

„Bojovníci“ v obklúčení

Tieto ich mierne zvädnuté „pugéty“ angažovanosti boli vládou, v snahe trochu ich osviežiť, po celé tri roky balené do celofánu údajného „*vonkajšieho aj vnútorného ohrozenia*“. Zvnútra bola podľa vládnych predstaviteľov krehká slovenská demokracia ohrozovaná „*dezinformátormi*“, „*extrémistami*“ a „*nenávistníkmi*“, ktorí popierali dobro vakcinácie a celkovo boja proti covidu, aby sa po vypuknutí ukrajinského konfliktu zmenili na piatu kolónu v službách všadeprítomného Putina a hrozby „*hybridnej vojny*“. Zvonku zase údajnou ríšou zla, ktorej agenti číhajú zákerne na slušnú a inkluzívnu spoločnosť, aby v nej namiesto vlády spôsobovali chaos.

Vláda blokovala nepohodlné weby, osočovala a demonizovala každého, kto sa odvážil vyjadriť čo i len náznak skepticizmu voči oficiálnemu euro-atlantickému naratívu. Vytvorením tohto fiktívneho frontu vnútorného nepriateľa zrejme vláda dúfala v pokračujúci úspech odvádzania pozornosti od neriešenia skutočných problémov Slovenska. Nekonečné žabomyšie vojny pred kamerami a absencia akéhokoľvek zmysluplného riešenia vyplňali po tri roky dni a noci slovenského národa.

Bez neustálej prítomnosti alebo očakávania krízy, sa už nakoniec nedalo vládnutie týchto „*osobností*“ ospravedlniť zrejme ani v rednúcich radoch ich priaznivcov. Preto objavenie čara „*výnimočného stavu*“, ktorý umožňoval ohýbať situáciu podľa aktuálnej potreby a permanentný prísun krízových situácií, netvorili polená hádzané pod nohy vláde, ako rada tvrdila, ale naopak, bola to vítaná dymová clona ich neschopnosti. Aby sme parafrázovali Palackého výrok: pokiaľ by neprišli, bolo by ich treba vymyslieť.

Definitívny masaker ich údajnej konzervatívnosti spôsobila vo finále ich vládnutia kauza „*Zámocká ulica*“, ktorú opäť využili, za výdatného aplaudovania európskej kliky a prvej dámy Slovenska, na vytvorenie mediálnej hystérie, odvádzajúcej ďalší mesiac pozornosť od domácich problémov. Premiér Heger vyfasoval do ruky dúhovú zástavku, „*nenávistníci*“ boli opäť odhaľovaní a hnaní na mediálny pranier, aby boli nakoniec identifikovaní ako notorickí kverulanti, totožní s „*nenávistníkmi*“ odmietajúcimi vakcíny a angažovanie Slovenska v ukrajinskom konflikte.

Na konci vládnutia, ktoré sa spätne javí ako séria paník, kríz, odhaľovania vnútorných nepriateľov a zradcov, môžeme konštatovať, že vláda, ktorá začínala na jar 2020 s velikašskými ambíciami, skončila tak, že sa na ňu dá s úspechom použiť pojem „*dezoláti*“, ktorým tak rada častovala svojich oponentov. Táto zúfalá vláda, produkujúca zúfale situácie a zúfalých občanov, končí zúfalým odchodom, zanechajúc za sebou očakávanie

zúfalých čias.



Predseda Národnej rady (NR) SR Boris Kollár (Sme rodina) telefonuje pred hlasovaním o návrhu na vyslovenie nedôvery vláde Eduarda Hegera (OĽaNO) počas 78. schôdze parlamentu v Bratislave vo štvrtok 15. decembra 2022.

zdroj: TASR – Jaroslav Novák

Tma na konci tunela

Poníženie slovenského národa totiž určite nedospelo odchodom tejto vlády do svojho finálneho štádia. Ešte stále totiž ukazujú rôzne prieskumy a následne nespokojné reakcie európskej „*verchušky*“, že slovenský národ nespĺňa európske kritériá kladené na pokrokové etnikum. Preto sa zrejme bude musieť EÚ poriadne oprieť do transformácie slovenských občanov na prijateľnú úroveň. A to sa bude dať len cez novú vládu. Či už schopnú alebo zúfalú, poníženie nás neminie.

Čo všetko ešte budeme musieť na svojej ceste od kresťanstva k obnovenému pohanstvu prehltnúť, to si môžeme domyslieť z pohľadu na národy západnej Európy. Hľadiac na poníženie katolíckeho Španielska, na ohavnosť Francúzska – prvorodenej dcéry Cirkvi, na nemecké ľavicové šialenstvo, na globálne pošliapanie hrdosti bývalých kresťanských národov Európy, vieme odhadnúť, že odchodom chodiacej a vládnucej trápnosti naše poníženie nekončí.

Nech by sa stalo čokoľvek a prišiel ktokoľvek zo súčasnej politickej ponuky, aj tak nedokáže účinne prinavrátiť slovenský národ a štát do stavu, v ktorom by mohla byť obnovená jeho hrdosť. Sily, proti ktorým by potenciálne stál, ak by vôbec o tom uvažoval reálne a nielen v intenciách medových predvolebných motúzov, ho natoľko presahujú, žeby začal krátko po voľbách opäť otáčať kormidlo smerom dovŕšeniu budovania neomarxistickej tyranie.

Poníženie slovenského národa, kedysi kresťanského, bude preto zrejme pokračovať, aj keď už možno nie takou vulgárnou a trápnu formou, a o to možno bude úspešnejšie. Čakajú nás registrované partnerstvá, možno aj „manželstvá“, ďalšia erózia štátnej suverenity, trpká reflexia postupného hlúpnutia národa, ktorá sa už začína prejavovať absenciou použiteľných kádrov z radov mladšej generácie a v širšej časovej perspektíve možno aj zánik štátu.

Ľahké riešenia tohto katastrofálneho stavu neexistujú. Pomohol by len celkový návrat ku kresťanstvu, čo by však bol v kontexte toho, kde sa momentálne nachádzame, zázrak. Zázraky samozrejme vylúčiť nemožno, ale nikto z ľudí ich nemôže garantovať. A dnes už navyše vieme, že slovenský národ je schopný vygenerovať zo svojho stredu takých ľudí, ktorí ešte aj vo sfére vyvolávania katastrof a v prezentácii politickej úbohosti

dosahujú výkony vysoko prevyšujúce výkony národov už ponížených. Bolo by azda príliš trúfalé domnievať sa, že ich tento národ môže zo svojho stredu opäť vygenerovať?

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/padla-vlada-narodneho-ponizenia-jeho-dno-je-vsak-zrejme-este-len-pred-nami/>